

Tre Nya
Krigs-Wisor,

Den Första:

En Afskedsång af en ung Betväringsman, som går ut i fält.

Den Andra:

En Fält-Wisa efter landstigningen i Pommern.

Den Tredje:

En segersång öfver slaget vid Dennewitz eller Güterbock.

Äro nyss komna ifrån Tyskland.

Alla Tre sjungas på sina egna hurtiga och behageliga Melodier.

Örebro,

Tryckt hos M. M. Lindh, 1813.

Åfskedsång af en ung Be- wåringsman.

Bort, plog och spade, ur min hand!
Kom swärd och bajonett!
Jag går att slå för Kung och Land,
Och skaffa fred och rätt.

Jag köper ej en annans blod,
Mitt eget vågar jag.
Är jag för ung? Har jag ej mod?
Försök, om jag är swag!

Dansk eller Fransk, hwad heter han,
Som ej vill Sverige wäl?
Han skall få känna, hwad den kan,
Som ej är född till träl.

Farmål, min Far! Wälsigna mig
Med ett par Herrans ord,
Och sen förgåt, att det är krig:
Blott sköt i lugn en jord.

Gråt

Fält-Wisa i Pommern.

Nu i Guds namn stå wi här,
Långt från egna skär.
Detta land skall se vårt mod,
Kanske ock vårt blod.

Gerna ge wi det, hwar man,
När oss Carl för an.
För en rättwis sak han slåss,
Och är sjelf bland oss.

Kom! hwar dröjer du, Fransos?
Ha! du är din kos.
Är du herre blott i frid?
Flyr du för en strid?

Falske! bäst du gaf din hand,
Tog du bort vårt land.
Ej en tumsbredd tar du mer,
Sen du oss här ser.

Endast landet plundra ut,
Wille du till slut.
Guds wälsignelse är qwar,
Trotts ditt rån, barbar!

Fälten stå på nytt i flor;
Tyffen, som en bror,

Bju-

Bjuder Swensken bord och taf,
Mellan wapnens bråk.

Ingen brist — och blef den än,
Se wi blott åt den;
Ty vår Prins, i ljuf och ledt,
Delar med oss ett.

Swerges Kungar förr så gjort,
Swerge då war stort.
Nu skall striden gå, som då:
En skall tie slå.

Ty wi fått en Carl igen.
Hwärt han för oss än,
Som de fordne gebar blå,
Gå wi hurtigt på;

Fäst den ende sjelf der stod
Wid en swafwelflod;
Såsom Han! wid Elben der,
Står med all sin här:

Han, som tror sig i sin hand
Ha all werldens land!
Kanske tänkte han till slut,
Ösa hafwet ut.

Men

Men Guds finger, redan röjdt,
Wisar, att fast dröjdt,
Dundwifligt stunda skall
Öfvermodets fall.

En gång förr, har Sverges bygd,
Under Herrans skygd,
Såndt en Hjelte hit, hvars swärd
Frälst en hotad werld.

• Si! åt samma segerfält,
Är vårt antåg ståndt,
Der han stod i blodig skrud,
Och med honom Gud.

Gud är också nu med dig,
Ädle! i det frig,
Som du för, med samma dygd,
Till förtryckarns blygd.

Bröder! för en werldsbels frid,
Är vår ädla strid.
Bröder! efterwerlden än,
Skall wälsigna den.

Sång

Sång öfwer slaget wid Züterbock.

(Författad under Tåget till Leippig.)

Som örnen öfwer sjö och land,
Med stolta wingar far:
Så flyg, min sång, fring Båltens strand,
Högt swingande och snar.

Och stig bland häpna skaror ner
Med segrens glada bud;
Och der du Templen öppna ser,
Träd in och lofwa Gud.

Ly Herrans wrede är förbi:
Snart blodet runnit nog;
Den gissel skall förkortad bli,
Hwarmed Han werlden slog.

Han som åt stormen säger: Hålt!
Han stäcker ock den magt,
Som i sin boja, gudlöst stolt,
All jorden wille laggt.

Med Sachsens Konung, förb i band,
Stod Herstarn i hans stad,
Och tänkte gripa med en hand
Vår hela kämperad.

Och

Och med den andra foten stå,
Förfärlig, i Berlin,
Och sen i all sin wrede gå
Med jättesteg mot Wien.

Men si! ett folk, som han försmått,
Här står från Nordens rik.
Dess arm ett hufvud saknat blott,
Att blifwa fädrens lik.

Det fans, det hufvudet: se der!
Oödligt ren förut,
Det i sin blick en stråle bär,
Som bådär våldets slut.

O ledning af en mild Försyn!
Bland wapen fostrad opp,
En söderns Son, från fjellens bryn,
Han kom med jordens hopp.

O seger, spard åt bygden än!
Hur sönk, Napoleon,
Din storhet ner! Hur stiger den
Hos Swerges Kungason!

Wid Rabenstein han sitter trygg,
Sen han wid Beeren stod,
Och såg den Franska härens rygg,
Som kom med öfvermod.

Men

Men wel i hast med skräck och skam;
Ty, som ett åskmoln far,
Så red en tropp med dunder fram,
Och Swensk den troppen war.

Och såsom ar wid ar är knäckt,
Der hagelskuren slog,
Så lik wid lik såg Bertrand sträckt,
Och sig ur striden drog.

Och Eckmühl, nyss så wis, som män
Att slå oss såsom lam;
Ty lik en tiger bakifrån
Han tänkte rusa fram —

Jag tror att den förmåttne sagt
Med fåfångt ordapång,
Att Swerges Prins med all sin magt
Han toge i ett fång.

Men snart han fann, att dock så lätt
Ett folk ej öfverwins,
Som villigt följt, i strid för rätt,
En stor och ädel Prins. —

Och Eckmühl drog sig åt Schwerin,
Och Begeßack gick fram;
Och Moskous Örn, med den från Wien,
Bland bergen spännt Bandamme.

Så

Så lif en mur, lånas Elben sträckt,
Den långa linien stod;
Men kom från Hjeltens munn en flågt,
Den rördes som en flod.

Wid Rabenstein i lunn han satt:
Till hwila gick hans hår,
Han ensam, i den tysta natt,
Med sig och himlen är.

En tår ur Hjeltens öga brast,
Han tänkte på Moreau.
Dock blixtra än hans ögonkast,
Och wåld och orätt slå.

Ty fast, som stjernorna i skyn,
Hans rena sinne är.
Ej menstor, blott en hög försyn,
Hans mod och anda når.

"Ej skall Europa bli en trål,
Ej ljuset flockna ut!"
Så war i Hjeltens höga själ
Det heliga beslut.

Så är det än. Ej löses opp
Det stora folkförbund,
Hvars lif han blef — förrnwerldens hopp,
Är fylldt i fredens stund.

Ma

Nu i sitt hufvud, lugnt och ljust,
Han hwalfde krigets lopp,
Då wid en himmelsk syn förtjust,
Han sprang med iswer opp.

Straxt lugn igen, han fring sig båd
En krets af Hjeltar stå.
"Jag will ha slut på folkens nöd,
Jag will till Leipzig gå."

Så Hjelten sade: Steding stod
Med silfwerhjesan höjd,
Och Adlercreuz brann het af mod,
Och Tawast log förnöjd;

Och Löwenhjelm tog på sitt swärd;
Och alla, hög och låg,
Ken tänkte på en efterwerld,
Som sjunger detta tåg.

Hvem såg du, wid en snilletts blink,
Hvem såg du, Prins, i skyn?
Den store Gustaf med en wink
Förswann åt westerns bryn.

Med segerpalmen i sin hand,
Han ilade förut,
För att på Elbens andra strand
Din bana teina ut.

Men

Men se! här dröjer dig en hamn,
Som vill, ej mindre stor,
Sin lager bryta åt ditt namn
Bland sina Hjeltars chor.

Sitt Rikes fall den Gamle såg
Med ångest och med blygd,
Tills, lyft från djupet, der det låg,
Han ser det i din skygd.

Nu sina Preussare på nytt
Han känner stolt igen;
Och håren, som wid Rossbach flytt,
Han mins med löje än.

Han ser på Blücher, med en nick
Åt Bevern och Schwerin.
Men nu med oro i sin blick,
Han följer Tauenzien.

Från Zahne ner till Jüterbock,
Den tappre wikt har.
Ett Lejon för en jägartropp
Sig så tillbaka drar.

Der, på hvar sida ringad om,
Han oförfärad stod,
Tills Carl med sina Swenskar kom,
Liksom en Sjellens flod;

Hvars

Hvars förß, ur isens brutna dam,
Sig flörtar i en dal,
Och ometståndlig rusar fram,
Bland hjerdar utan tal.

Som dessa, under strömmens fart,
Försvinna här och der:
Eå ses blott flydda flockar snart,
O Ney! af all din här.

Fly till din Kejsare, och såg:
Att det wid Leipzig war,
Som Gustaf stod, och att sin wäg
Hans like deråt har.

Till Breitenfeld från Jüterbock,
O wäg af åra full!
Lyft, Torstenson, din frönta lock,
Och nicka från din mull.

Och skaka skölden på din grift,
Att det ger fjerran dån,
Och eldar till en stor bedrift,
Hwar Fosterlandets son.